

Vidéki levél.

Sopron, 1879. július 15-én.

Tisztelt Szerkesztő ur!

Az E. L. junius havi füzetében olvastam, hogy a t. Szerkesztőség szívesen venné, ha a vidéken tapasztalt dolgokról rövid tudósításokat kapna. Belátom, hogy ez kívánatos, mert a különböző vidékekről érkező eseményekben tükröződik vissza az egész ország erdőgazdaságának állása. De nem könnyű ám fölismerni azt, a mi az összességre érdekes volna, azért bocsánatok kérek, ha olyanokat is megírok, a mi nem fogná érdekelni beceses lapja olvasóit. A törlésekből majd megtanulom, jövőre mit hagyjak el. *)

Időjárásunk folytonosan esős, a mi azonban az ertvényezésekre igen jó volt. A vetések ugyan a késő tavaszig tartó hideg miatt későn keltek ki, és sok mag megromlott; hanem a mi kikelt, az igen szépen diszlik.

A megye északnyugati részén elterülő fenyvesek vágásait itt teljvetéssel szokták felujítani. Vetnek holdanként 6—8 kilo magot, többnyire lúczot, s ha az nem sikerül ($\frac{3}{4}$) erdei és ($\frac{1}{4}$) vörös fenyőt vegyesen; a bükkösökben a vetővágásokba 3—4 kilo lúcz- vagy jegenyefenyő magot. Az eljárás a következő: a vágáson fekvő galyakat, forgácsot, tüket, szóval a gatz előbb rakásokra hordják és a földet meggereblyélik, s a hulladékot elégetvén, úgy vetik el a magot többnyire bokros rozsszal vegyesen, melyet a következő évben aratnak. Ez a rozs igen jó védelmet ad 2 évig a nyári forróság ellen, s a vágások junius—júliusban úgy néznek ki, mintha szántóföldek volnának és gyakran szép aratást szolgáltatnak. Mennél szebben áll a rozs, annál jobban sikerült a fenyővetés, úgy hogy már

---

*) A mint tisztelt szaktársunk látja, törlésre nem volt szükség, sőt kérjük, a további folytatásokat is. A szerk.

a rozs állásáról is messziről lehet ítéletet hozni a fenyővetés sikeréről.

Ily módon kezelt vágásokat ezen erdőségekben most sokat láttam, és meg kell vallanom, nagyon szépeknek találtam azokat. Részemről ezen ertvényezési módot a serdények után ítélve elébe tenném a folt-vetésnek, mert nem állanak a csemeték oly sűrűn és csoportosan, tehát szabadabban fejlődnek. Ugy néz ki az ily vágás, mintha magától szállotta volna meg a fenyőmag. Ültetéssel talán hamarább érnének czélt, de azt csak foltozásra használják.

A múlt őszen igen szép volt a fenyőmag-termés; valamennyi erdő alja tele van lúcz- és jegenyefenyő magkeléssel, s a jó gazdák készülnek a jövő télen vigályítani annyit, a mennyit birnak. Erdei fenyőmag az idén is lesz szépen, de jegenye- és lúczfenyő semmi, sőt nem is remélünk 5—6 évig jó termést belőle. Tölgymakk-termés épen nem ígérkezik, csak szemenként; az esős idő daczára sok kárt tett benne a hernyó. Szorgalmas ertvényező erdészek igen aggódnak: hol vegyék az őszi vetésekhez a makkot. Vajjon az alsóbb vidékeken nem találkoznak-e erdészek, a kik vetni való makkot eladni hajlandók lennének? Talán nem lesz érdektelen, ha megemlítem, hogy egy itteni erdőbirtokos tavaly a szilágyságból hozatta a makkot, s annak hektolitereért az észak-keleti vaspálya, úgy gondolom, nagy-mihályi állomásán 2 frtot fizetett; 5 frtjába került egy métermázsa még kézhez kapta. Ugy-e nem csoda, ha el megy az itteni erdőbirtokosoknak a kedve a tölgy tenyésztésétől, és mindent erdei fenyővel vetnek be.

Az épületfának nagyon rossz a kelendősége; kevés ember épít; nincsen pénz. A deszka valamivel jobban kél, de rosszszul fizetik. A tűzifaárak itt a város közvetlen közelében fekvő erdőkben elég jók, a távolabbiakban egy méter bükkhasábfa

1—1 frt 10 kr, tölgyhasábfa 90 kr, fenyőhasábfa 60 kr. Más években igen jó kelendősége van a szőlőkarónak, de a mostani rosz borárak mellett arra sem telik a pénzből.

Megkülönböztetett tisztelettel *Ganthai János*,
erdész.

A fapiacsról.

Közli: Bedő Albert.

Budapest, július-hó 20-án.

A fapiacson az utóbbi hetekben tapasztalt kereslet magával hozta a fenyőfaárak emelkedését is, kivéve a szolnoki és soborsin-zámi piacokat, melyek már előbb is, jóllehet inkább mesterségesen tartott, magasabb árakkal birtak. A tölgyfaárakról, fájdalom, hasonlót nem jelezhetünk, mert a múlt évről, különösen Horvát-Szlavonországokban a háboru és árvizek miatt, értékesíthetlenül visszamaradt számos vágás készlete az ez évvel együtt várja az eladást, melyből eddig, bár nem valami különös jó áron, vásárlóra akadt ugyan egynehány, de azért még mindig jelentékeny erdőrészek várják a további vevőt. A tölgyfaárak nem javulását azonban főleg annak lehet tulajdonítani, mert az ezt legfőbb mértékben befolyásoló tölgydongaárak nem kedvezők, miután Franciaország a folyó szükséglet fedezésére, a mint nekünk írják, még elegendő készlettel rendelkezik, s ezért, különösen pedig, mert az ott is uralgó kedvezőtlen időjárás sem kecsegteti nagy borterméssel, nem hajlandó vásárolni. Ezen körülményt még igen nagy mértékben súlyosítja az is, hogy a francia kereskedők a magyar piacokról való dongavásárlást egyetlen trieszti ház kezébe összpontosították, úgy, hogy ez most, támogatva a „mi várhatunk“-féle helyzettel, csaknem tetszés szerint szabja meg az árakat. A tölgyanyagok árát bénító eme helyzettel szemben a lehetne a legmegfelelőbb viszonzás, ha az erdőbirtokosok és